

Erasmuson Drezdában

Amióta csak tudomást szereztem arról az egyetemen, hogy van lehetőség külföldön hallgatni egy szemeszter, ki akartam próbálni. Mindig is vonzottak az ilyesfajta programok, megismerkedni más országok, városok kultúrájával, történelmével és lakóival. Korábban gimnazistaként már vettem részt pár hetes csereprogramban és azt is nagyon élveztem.

Sajnos csak az MSc-s tanulmányaim alatt sikerült megvalósítani, hogy kijuthassak, de így sem ment minden zökkenőmentesen. Az első helyen Írországot jelöltem meg, ahová sajnos nem mehettem, mert csak BSc-s képzésük volt. A második Dortmundban volt, de itt sem tudtak fogadni, mert a mesterképzésük egy adott témával foglalkozik és nekem nem volt megfelelőek az előtanulmányaim. Ide ráadásul már a felvételi eljárást is elindítottuk és ez a probléma csak menet közben derült ki. Hát igen... ki hinné, hogy ilyen nehéz kijutni?

A jelentkezési határidőket rég lecsúsztva írtunk a 3. helyen megjelölt drezdai egyetemnek (HTW Dresden). Szinte azonnal válaszoltak, szívesen fogadnak, semmi akadály, hogy mehessek! Nagyon boldog voltam, végre sikerült, akkor talán még fel se fogtam, hogy tényleg kiutazhatok. Elindítottuk a jelentkezési folyamatot, kitöltöttem a papírokat és már számoltam vissza a napokat az indulásig.

2015.09.25.-én délután érkeztem Drezdába repülővel. Az egyetemtől küldtek elém egy tutort aki fogadott és segített eljutni a szállásomra. Most először kellett hosszú idő után egy komolyabb társalgást lebonyolítanom egy külföldivel. Bevallom először elég nehezen ment, beszélünk kicsit angolul, kicsit németül is. Németül elméletileg jobban beszélek, de a médiának köszönhetően az angolt sokkal gyakrabban használtam. Nagyjából azért megértettük egymást kísérőmmel, aki miután odaadta a kulcsokat, kicsit körbevezetett a környéken és még vacsorára is meghívott. A későbbiekben sajnos csak ritkán találkoztam vele, pedig igazán segítőkész fiatalember.

Elsőre idegennek és ridegnek tűnt a kollégiumom. A szobámban csak pár bútor és csupasz falak fogadtak, első dolgaim között volt átrendezni és otthonosabbá tenni. Természetesen a negyediken laktam ahová csak lépcsőn lehetett feljutni. Az első lakó, akivel megismerkedtem épp költözött ki és csak azért kopogtatott be hozzám, mert tükrének keresett új tulajdonost, nem volt szíve kidobni. Én meglepődtem, de örültem a furcsa ajándéknak. Milyen kedvesek itt az emberek!

Érkezésem másnapján egyedül nyakamba vettem a várost. Gyönyörű volt! A kollégium közvetlenül az Altstadt mellett van, gyalog bárhová el lehet jutni. Ez a város egyszerűen gyönyörű, van benne valami, amit az ember egy pillanat alatt megszeret. Az emberek, az épületek... megmagyarázhatatlan, varázslatos!

Korábban már e-mail-ben kaptam egy füzetet arról, hogy milyen programok lesznek a héten. Az egészhet a faranto nevezetű diákcsoport intézte, akik külföldi hallgatókkal foglalkoznak. Így ezen a „beiratkozó” héten együtt elintéztük a regisztrációt az egyetemen és a városházán, nyitottunk német bankszámlát, megkaptuk a diákigazolványunkat, amivel ingyenesen használhattuk a helyi és a tartománybeli tömegközlekedési eszközöket. Hasznosnak találtam, hogy így kollektíven foglalkoznak velünk és nem nekünk kellett egyesével külön-külön mindenhova futkosni, főleg úgy hogy még alig ismertük a várost.

A közös programok közé tartozott egy gyors városmegismerő túra, vicces feladatokkal. Drezdának rengeteg gyönyörű többszáz éves épületei vannak. Az 1945-ös bombázást és tűzvészt követően a város több mint fele elpusztult és jelentős károkat szenvedett. A felújítások azóta is zajlanak. Így amikor később megcsodálhattam a híres-neves Frauen Kirche-t és felmentem a kupolájába és körbenéztem,

daruk tömkelegét láttam, ahogy egy-egy épületet felújítanak, vagy éppen újakat emelnek. A kilátás igazán pazar volt, és egy brosúra segítségével meg lehetett állapítani, hogy melyik épület hol és milyen irányban található a városban.

Az első héten kellett az óráimat is felvennem. Melanie Humann, a helyi Erasmusos koordinátor foglalkozott velem. Én a LA-ben első körben a harmadéves órákat jelöltem meg, mert azok érdekelték jobban. Viszont amikor beléptem az irodába, Melanie már egy kész órarenddel várt és azt mondta, látogassak el minden órára és akkor együtt kiválasztjuk, hogy melyik a legszimpatikusabbak. Ez az órarend pedig az elsősök órarendje volt. Utólag visszatekintve kicsit bánom, hogy nem ellenkeztem. Az órák érdekesek voltak, de semmi újat nem tanultam. A HTW-n, az MSc-n az elsőéves építészhallgatóknak, tervezési, művészeti órák voltak túlnyomórészt. Engem viszont a technológiai, szerkezeti dolgok jobban érdekelnek.

A második héten meglátogattam a számomra kijelölt órákat. A tanrendszerük egy kicsit eltér a pécsitől. Vannak kötelező alaptárgyak és mellette van 2 modul. Egy modulon belül két kurzus van és csak az egyet lehet választani modulonként, de mindkét modulból kell választani. Miután végighallgattam minden órát, arra jutottam, hogy csak kettőt veszek fel ezek közül.

Az első a tervezés volt, az fő, kötelező tárgy, 10 kreditért és német nyelven zajlott. Prof. Lux és Prof. Isfort voltak a tanárain. Ezt a tárgyat annyira nem szerettem. A tervezési folyamat és a konzultációk kicsit másképp zajlottak, mint itthon és ezért és a nyelvi problémák miatt is csak lassan tudtam haladni. De végül sikeresen teljesítettem és egész jó osztályzattal zártam.

A másik tantárgyam ideiglenes lakhatásra szolgáló épületek, ez 5 kredit volt, az egyik modulon belül és angol nyelven zajlott. A tanárunk Amerikából érkezett, Mary Pepchinski-nek hívják. Nagyon kedves és megértő tanárnő volt. Ezt az órát nagyon élveztem. Először két fős csapatban két épületet kellett összehasonlítani, majd a saját épületünket elhelyezni a városban és kitalálni hozzá egy történetet. Bevallom ez a kurzus volt szerintem a legjobb, a tanárnő segített korábbi betokosodott gondolkodásomomat felnyitni. Néha csak el kell felejteni mindent és teret adni az örültebbnél örültebb ötleteknek.

Azért csak ezt a kettőt választottam a szakomról, mert a többi kurzus egyáltalán nem tartozott az érdeklődési körömbé, valamint olyan szintű német nyelvtudást igényeltek, amivel én nem rendelkezttem és nem tudtam volna teljesíteni őket.

Az Erasmushoz kötelező harmadik szakmabeli tárgyat 3 héttel később vettem fel, ahol már voltak ismerőseim és egy rokonszakhoz tartozott, ez pedig az AutoCAD. Az oktatóm Prof. Walter volt és az oktatás angol nyelven zajlott. Mindig is érdekelt ez a program, hiszen olyan sokat szokták emlegetni, de eddig nem igazán volt rá szükségem. Most viszont itt volt a remek alkalom, hogy kipróbálhassam.

Ezen a három kurzuson kívül volt még két német nyelvi óráim is. Az egyik szókincsfejlesztés és nyelvtan, a másik pedig üzleti kommunikáció. Ezeket nagyon hasznosnak találtam, ráadásul a némettanárnőnk magyar származású volt, bár már nem beszélt magyarul, Monika Ruzónak hívják. A nyelvi labor alaposan felkészült, modern eszközökkel van felszerelve. Kör alakú asztaloknál ültünk a padba süllyesztett monitorokkal, fejhallgatókkal. Nekem ez újdonság volt, előtte nem láttam élőben ilyesmit.

A tanárnő nagyon segítőkész volt, ha valamit nem értettünk, akkor elmagyarázta, ha kellett még mutogatott is. Úgy láttam élvezni a munkáját. Az egyik utolsó előtti órán közösen elmentünk a csoporttal a karácsonyi vásárba még forralt borozni is. Ezen a kurzuson csak külföldi diákok voltak és mindig azt mondta, hogy „multikulti!”, vagyis nem engedte, hogy azonos nemzetiségű hallgatók egy csoportban legyenek.

A német hallgatókkal sajnos nem sikerült szorosabb kapcsolatot kialakítanom. Ez részben annak köszönhető, hogy olyan órákra jártam ahol mindig csak a csapat felével találkoztam, de szinte mindig másokkal, csak pár csoporttársam volt állandó. Ráadásul kicsit tájszórással is beszélnek, és nagyon sokszor nem értettem, hogy mit mondanak. Ebben az évfolyamban amúgy volt még másik két külföldi hallgató is, de ők teljes képzésben voltak, az egyik orosz a másikuk pedig francia nemzetiségű.

Az iskolai étellel ellentétben a kollégiumban töltött idő sokkal gazdagabb volt. Itt csak külföldi diákok voltak, köztük meglepően sok magyarral. Csak az én kollégiumomban 7-en voltunk magyarok, és az egyik lány velem egy szinten is lakott. Ez egy kicsit csalódás volt nekem, mert így nagyon sokat beszéltem magyarul, nem voltam rákényszerítve a többi nyelvre.

A világ legkülönbözőbb pontjairól érkező diákokkal laktam együtt. Volt köztük, orosz, kolumbiai, olasz, francia, lengyel... Nagyon hasznosak voltak azok az esték, amikor együtt vacsoráztuk és egymás nyelvét és kultúráját tanultuk, hogy mik a különbségek, miben vagyunk hasonlóak. Közös főzések alkalmával pedig új ételekkel ismerkedtem meg és természetesen mi is megmutattuk a magyar ételeket. Néha még kísérleteztünk is, bár én sose fogom túltenni magam azon, hogy az egyik kolumbiai srác a konzerves gulyáslevest rizzsel összekeverve ette.

Egy egész jó kis csapat kovácsolódott össze és rengeteg utazást csináltunk együtt. Mivel a szász tartományban ingyen utazhattunk, sok várost felkerestünk és meglátogattunk. De nem csak Németországban voltunk. Ellátogattunk Cseh- és Lengyelországba is.

Amikor megérkeztem a kollégiumba először mindenkivel angolul beszéltem, ez egy kicsit megdöbentett, mert azt hittem a beszélgetések németül fognak zajlani, de volt olyan, aki egy szót se szólt németül. Aztán szép lassan kialakult egy Erasmusos német nyelv, lassan beszéltek, nem hadartunk és néha egy-egy angol szót belefűztünk. De akadt olyan is akivel továbbra is csak angolul beszéltem.

A külföldieknek minden héten megrendezésre került egy ún. „országmegismerő” este, ahol mindig más-más ország mutatkozhatott be. Készítettek prezentációt, helyi ételeket, italokat és még zenét is mutattak nekünk. Ezt nagyon hasznosnak találtam, mert így kaphattunk egy általános összefogó képet más nemzetekről. Természetesen nekünk is volt ilyen esténk és pörköltet készítettünk és szilvásgombócot meg pogácsát. Mindenkinek nagyon ízlett.

Összességében azt tudom elmondani, hogy szakmai szempontból sajnos nem tanultam újat, inkább csak a kreativitásomat fejleszthettem, viszont rengeteg külföldi diákkal megismerkedtem. Tanultam egy kicsit a nyelvükből, kultúrájukból, gasztronómiájukból. Ha tehetném és lenne rá lehetőségem, visszamennék. Nemcsak a társaság miatt. Drezda egy gyönyörű város! Sose hittem volna, hogy ennyire meg fogom szeretni.

Végső soron örülök, hogy ide kerültem Drezdába, fontos barátságok kötettek úgy érzem, és remélem, fogok még velük újra találkozni. A jövőben, ha bárki kérdezi, csak ajánlani fogom az Erasmus programot, sőt szerintem kötelezővé kéne tenni. A búcsúzás ugyan fájdalmas, de az élmények, az emlékek örökre megmaradnak.

2016.02.28.-án érkeztem haza.

Horváth Eszter